

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **S. D. V.**, IČO: xxxx, se sídlem L., zast. JUDr. Vratislavem Vlčkem, advokátem v Praze 9, Běluňská 258/68, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Brno, Masarykova 427/31, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016 č.j. 10987/16/5100-41453-711484, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, které je uvedeno v záhlaví (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (jako správního orgánu prvního stupně) ze dne 16. 7. 2015 č.j. 5073286/15/2008-80541-108868, vydané podle ust. § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“). Navrhuje, aby Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) spolu s napadeným rozhodnutím žalovaného zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně nevyhověl návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce vedené proti společnosti Amita Solutions s.r.o.; vyrozumění této společnosti městským soudem o probíhajícím soudním řízení zůstalo bez odezvy.

Žalobce v první řadě uvádí, že žalovaný nesprávně určil počátek subjektivní lhůty k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Z logiky věci plyne, že žalobci nemohla tato lhůta začít plynout dnem doručení exekučního příkazu, neboť ten nebyl žalobci doručován. Žalobce se tak o skutečnosti, že na jeho majetek byla nařízena daňová exekuce, dověděl až od řidiče přepravní společnosti dne 20. 5. 2015. Není mu zřejmé, proč se takto určený počátek běhu lhůty žalovanému jeví jako problematický, ani mu není zřejmé, proč by mu mělo být na újmu, že návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podal teprve na konci

lhůty určené k jeho podání. Rozhodná je podle názoru žalobce skutečnost, že návrh byl podán v zákonné lhůtě.

Zadruhé má žalobce za to, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci, když dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně vlastnictví věcí, jejichž vyloučení z exekuce navrhoval. Podle žalobce žalovaný vycházel ze soukromoprávní judikatury, aniž bral na vědomí, že v oblasti veřejného práva je postavení žalobce odlišné než v oblasti práva soukromého. Žalobce nemohl nést břemeno důkazní stran nepravosti listin předložených daňovým subjektem, neboť žalobce tyto listiny nikdy neviděl. Žalovaný tak po něm požadoval splnění něčeho, čeho žalobce objektivně nebyl schopen. Podle názoru žalobce to byl žalovaný, kdo měl prokazovat pravost těchto listin. Dále byl žalovaný povinen postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou volného hodnocení důkazů a všechny důkazní prostředky, tedy včetně listin předložených žalobcem, měl hodnotit jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti.

Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně posoudil zejména důkaz žalobce – prohlášení dodavatele ze dne 16. 7. 2015. Podle žalobce je toto prohlášení zcela standardní a žalovaný neměl důvod je odmítnout. Žalobce upozorňuje, že je zcela zřejmé, že nesprávné datum úhrady kupní ceny uvedené v tomto prohlášení je pouze administrativní chybou. Dále žalobce uvádí, že si toto prohlášení vyžádal u dodavatele v souvislosti s podáním návrhu na vyloučení jeho majetku z daňové exekuce; je pouze dílem náhody, že mu je jeho dodavatel vystavil v den vydání prvostupňového rozhodnutí.

Dále má žalobce za to, že z platebního příkazu ze dne 2. 6. 2015 určeného Československé obchodní bance, a. s. a znějícího na částku je 30 394,96 USD je zřejmé, že žalobce zaplatil za zboží obsažené v kontejneru č. OCGU8003245. Žalobce je tak v souladu s kupní smlouvou YSS/1/03 č. ze dne 5. 3. 2015 (dále jen „*kupní smlouva*“) vlastníkem zboží zabaveného správcem daně. Žalobce nečiní sporným, že k uhrazení kupní ceny došlo až v době, kdy již bylo předmětné zboží zabaveno správcem daně, avšak k tomu došlo z důvodu, že žalobce byl vázán kupní smlouvou, tedy i povinností kupní cenu uhradit. Opačným postupem (tedy nedodržením závazku kupní cenu uhradit) by žalobce poškodil a možná i eliminoval obchodní vztahy s dodavatelem, což by mohlo mít vliv na jeho podnikatelské aktivity v Čínské lidové republice. Žalobce však legitimně očekával, že v souladu s kupní smlouvou dojde uhrazením kupní ceny k převodu vlastnického práva k předmětu koupě na jeho osobu, což bude mít za následek vyloučení tohoto majetku z daňové exekuce.

Porušení zásady volného hodnocení důkazů žalobce spatřuje také v hodnocení fotodokumentace předložené žalobcem. Podle názoru žalobce měl žalovaný předloženou fotodokumentaci hodnotit ve vzájemné souvislosti s ostatními předloženými důkazy, což by nutně mělo za následek, že by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce je vlastníkem zboží obsaženém v předmětném kontejneru.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvádí, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že listiny správce daně zajištěné u zaměstnance přepravní společnosti jsou padělané. Tento závěr žalovaný dovodil z judikatury citované v napadeném rozhodnutí. Co se týče této judikatury, žalovaný má za to, že tato judikatura je přílehlavá a její závěry lze na projednávaný případ vztáhnout. Podle žalovaného je zcela logické, že v rozhodování o soukromoprávní otázce (tedy o vzniku vlastnického práva) užil judikaturu z oblasti soukromého práva, byť je daňová exekuce svou povahou oblastí veřejnoprávní.

K první žalobní námitce žalovaný uvádí, že žalobce svá tvrzení o počátku běhu subjektivní lhůty nijak nedoložil. Tedy žalobce žádným způsobem neprokázal, kdy se o zabavení majetku dověděl – o tomto se mohl dovědět dne 20. 5. 2015, jak tvrdí, ale i podstatně dříve, např. již dne 21. 4. 2015.

Ke druhé žalobní námitce žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s ust. § 8 daňového řádu, když hodnotil všechny důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že je vlastníkem předmětného zabaveného majetku. Žalovaný má za to, že je zcela logické, že presumuje pravost listin, které zajistí u řidiče přepravní společnosti, neboť právě přepravní společnost s danými věcmi v inkriminované době reálně nakládá. Pokud měl žalobce za to, že jsou listiny zajištěné u řidiče přepravní společnosti padělané, je povinen podpořit své tvrzení odpovídajícími důkazy. Což žalobce neučinil. K tomuto žalovaný uvádí, že žalobce mohl pravost těchto listin relevantně zpochybnit, aniž by tyto listiny viděl – a to tím, že by odpovídajícím způsobem doložil, že je vlastníkem předmětných věcí. Žalobce až do podání žaloby neosvětlil svůj závazek s přepravní společností. Naopak v podané žalobě uvádí, že žádný vztah mezi ním a přepravní společností neexistuje. Žalovanému není zřejmé, proč by majetek žalobce přepravovala právě společnost, která nemá se žalobcem žádný závazkový vztah.

Co se týče výtky žalobce k rozdílnému datu úhrady kupní ceny a datu uvedenému v prohlášení dodavatele, žalovaný uvádí, že tento argument napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje. K platebnímu příkazu žalovaný připomíná, že tuto skutečnost vnímá jako velice diskutabilní. Žalobce učinil platbu do zahraničí až poté, co se o zabavení majetku dozvěděl, zároveň však dříve, než u správce daně uplatnil návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Navíc je nutné poznamenat, že k této platbě došlo až po termínu stanoveném v kupní smlouvě (kupní cena byla splatná do 14. 5. 2015).

Žalovaný proto navrhuje zamítnutí podané žaloby.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 4. 2015 byl vydán exekuční příkaz č.j. 3135138/15/2008-80541-108868 na prodej movitých věcí společnosti Amita Solutions s.r.o., IČO: 03247210, se sídlem Braunerova 563/7, Praha 8 (dále jen „dlužník“). V návaznosti na tento exekuční příkaz byl dne 21. 4. 2015 proveden soupis věcí obsažených v kontejneru č. OC GU 800 324-5. Podle mezinárodního nákladního listu č. SK 7308168 byla odesílatelem věcí v předmětném kontejneru společnost HK CENTRY TRADING CO. LIMITED a příjemcem byl dlužník.

Dne 3. 6. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podle ust. §179 daňového řádu s tím, že věci obsažené v předmětném kontejneru jsou v jeho vlastnictví. Podle smlouvy č. YSS/1/03 ze dne 5. 3. 2015 uzavřené mezi Yiwu Sunglory trading Co., ltd, jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím se prodávající zavazuje na žalobce převést vlastnické právo k věcem v této smlouvě specifikovaným a žalobce se zavazuje zaplatit kupní cenu ve výši 21 033,96 USD. Kupní cena je splatná ve lhůtě do 60 dnů ode dne odeslání kontejneru žalobci. V kupní smlouvě není uvedeno, kdo zajišťuje dopravu zboží od prodávajícího ke kupujícímu. Kupní smlouva také neupravuje žádnou speciální úpravu přechodu vlastnického práva (tedy otázku, kdy se kupující stane vlastníkem předmětu koupě).

Dne 16. 7. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl návrh žalobce podle ust. § 179 daňového řádu zamítnut. Prvostupňové rozhodnutí bylo posléze potvrzeno napadeným rozhodnutím. Napadené rozhodnutí mj. připomnělo i skutečnost, o níž se žalobce již v této projednávané žalobě nezmínil, že odvolatel (žalobce) poukázal na skutečnost, že dalším poškozeným v popisované obchodní transakci je i společnost AGRO COMRCE s.r.o., již bylo zabaveno zboží, které se také stalo předmětem daňové exekuce vedené proti společnosti Amita Solutions; přezkum zamítnutého návrhu této společnosti na vyloučení z exekuce v tomto případě probíhá zároveň v samostatném řízení u zdejšího soudu.

Ve věci samé rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Podle ust. § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popř. z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

Podle ust. § 179 odst. 4 daňového řádu osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.

Nejprve se městský soud zabýval první žalobní námitkou týkající se nesprávného určení počátku běhu subjektivní lhůty k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.

Podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. Podle ust. § 65 s. ř. s. je pak aktivně legitimovaný k podání žaloby ve správním soudnictví ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Z uvedeného logicky vyplývá, že správní orgán musí svým rozhodnutím zkrátit žalobce na jeho právech, ať již procesních či hmotněprávních, aby podaná žaloba mohla být úspěšná.

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, a žalobce ani nečiní tuto skutečnost v podané žalobě spornou, že žalovaný sice uvedl, že návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce byl podán opožděně, avšak i přes tento závěr daný návrh meritorně posoudil. Tento postup žalovaného odpovídá názoru odborné literatury, kdy např. komentář k dané lhůtě uvádí: „Zavedení patnáctidenních lhůt v odst. 3 a 4 pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce postrádá jakýkoliv smysl. Ani jejich uplynutí totiž nic nezmění na skutečnosti,

že exekuci může být postižen toliko majetek dlužníka, a byl-li postižen majetek někoho jiného, nemohlo tím dojít k zániku dlužníkova závazku, ale naopak ke vzniku závazkového právního vztahu z bezdůvodného obohacení, jehož subjekty budou třetí osoba, jejíž majetek byl neprávem postižen, a oprávněný (správce daně). Nepodá-li třetí osoba návrh podle § 179, může se na oprávněném (zpravidla státu, vystupoval-li správce daně zároveň v pozici exekučního orgánu i oprávněného) domáhat vydání bezdůvodného obohacení (srov. R 20/1974); to platí i pro případ, kdy třetí osoba návrh nepodala proto, že jí již uplynula lhůta, nebo kdy jej podala opožděně“ (Josef BAXA, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. Komentář: Daňový řád. Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 179).

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce nemohl být postupem žalovaného (resp. názorem žalovaného o pravděpodobné opožděnosti návrhu žalobce) zkrácen na svých právech, jelikož došlo k meritornímu přezkoumání jeho návrhu, bez ohledu na jeho opožděnost nebo včasnost. S ohledem na tento mezitímní závěr dospěl městský soud k názoru, že první žalobní námitka nemůže být důvodná, ať již byl návrh žalobce na vyloučení majetku z exekuce včasný či nikoli. Proto se městský soud podstatou předmětné námitky (tedy otázkou včasnosti návrhu žalobce) nezabýval a shledal ji nedůvodnou.

Dále se městský soud zabýval druhou žalobní námitkou, tedy námitkou, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci, když dospěl k závěru, že žalobce není vlastníkem předmětného majetku, a tedy není důvod vyloučit ho z daňové exekuce.

Tato námitka se v podstatě skládá ze dvou dílčích námitek, a sice námitky, že žalobce nebyl v předmětném řízení povinen nést důkazní břemeno, neboť to byl žalovaný, kdo měl zjistit skutečný stav věci. Druhou dílčí námitkou je tvrzení, že důkazy předložené žalobcem dokládají jeho vlastnické právo k předmětnému majetku.

Pokud jde o první dílčí námitku, institut vyloučení majetku z daňové exekuce podle ust. § 179 daňového řádu je obdobou tzv. excindační žaloby zakotvené v ust. § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Ačkoli jsou tyto instituty obdobné, existují v nich rozdíly. Zásadním rozdílem je skutečnost, že v případě excindační žaloby podle ust. § 267 o. s. ř. se jedná výlučně o řízení návrhové; jeho zahájení tak závisí výlučně na vůli navrhovatele a jeho tíží důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti excindační žaloby. Naproti tomu v případě správy daní lze řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce zahájit i z moci úřední; správci daně je přímo stanovena povinnost zahájit řízení o vyloučení věci nebo jiné majetkové hodnoty pro případ, že zjistí existenci práva znemožňujícího provedení daňové exekuce, popř. pokud vzniknou pochyby o tom, že by takové právo mohlo existovat.

Z uvedeného vyplývá, že důkazní břemeno v případě vyloučení majetku z daňové exekuce z logiky věci nemůže spočívat výlučně na navrhovateli, neboť řízení je možno zahájit i z úřední povinnosti, tedy bez jakéhokoliv navrhovatele. Na druhou stranu nelze odhlédnout od skutečnosti, že v projednávaném případě bylo řízení zahájeno na základě návrhu. Je přitom v zájmu navrhovatele, aby správní orgán dospěl k závěru, že navrhovatel je vlastníkem předmětných věcí, a za tímto účelem navrhnout provedení rozhodných důkazů.

Zároveň však nelze přehlédnout, že se stále jedná o řízení podle daňového řádu, proto je v otázce důkazního břemene třeba postupovat podle ust. § 92 daňového řádu. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce měl povinnost prokázat svá tvrzení uvedená v návrhu na

vyloučení majetku, tedy měl povinnost prokázat své vlastnické právo. Pokud správce daně dospěl k závěru, že tyto důkazní prostředky uplatněné žalobcem jsou nesprávné, nevěrohodné, neprůkazné či neúplné, břemeno důkazní v otázce jejich vyvrácení nesl správce daně podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Pokud toto břemeno unesl, překlátilo se zpět na žalobce (k otázce rozložení důkazního břemene v daňovém řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009 č.j. 1 Afs 57/2009-83, uveřejněný na www.nssoud.cz, zejména odstavec 15. a násl. jeho odůvodnění). Jak vyplývá ze závěrů rozhodovací praxe Ústavního soudu, daňový subjekt (zde žalobce) má povinnost prokázat (důkazní břemeno) jen ty skutečnosti, které sám tvrdí, což přesně odpovídá projednávanému případu.

Lze tak uzavřít, že názor žalovaného, že v případě řízení podle ust. § 179 daňového řádu spočívalo břemeno důkazní výhradně na žalobci, není zcela správný, a v tomto aspektu je druhá žalobní námitka důvodná.

Zbývá se zabývat otázkou, zda (s ohledem na to, kdo byl povinen břemeno důkazní nést v konkrétní fázi řízení) závěr žalovaného o tom, že žalobce neprokázal, že je vlastníkem zabavených věcí, ob stojí či nikoli, neboť pouze v případě, kdy tento závěr neobstojí, bylo by možné dospět k závěru, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil a toto posouzení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce prokazoval své vlastnické právo k předmětným věcem mimo jiné kupní smlouvou a prohlášením společnosti Yiwu Sunglory trading Co., ltd, která měla být dodavatelem předmětných věcí. Městský soud má za to, že žalobce své primární důkazní břemeno stran prokázání vlastnického práva unesl. Soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobcem předložené listiny se nezbytně nemusí vztahovat k zajištěnému zboží. Dle názoru soudu měl žalovaný v tuto chvíli postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* a dospět k závěru, že listiny předložené žalobcem se k zajištěnému zboží vztahovaly. Břemeno důkazní se tak přeneslo na žalovaného, přičemž na něm bylo, aby vyvrátil správnost či pravdivost žalobcem předložených důkazních prostředků.

Zároveň je ze správního spisu zřejmé, že listiny předložené žalobcem jsou v rozporu s ostatními listinnými důkazy zajištěnými správcem daně. Ze str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný hodnotil všechny důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Toto hodnocení je jasné, srozumitelné a logické, přičemž je z něho patrné, z jakých důvodů žalovaný shledal listiny předložené žalobcem za nesprávné nebo nepravdivé. Důkazní břemeno ohledně dokázání vlastnictví předmětných věcí tak přešlo opět na žalobce.

Na tomto místě je třeba uvést, že městský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že žalobce není vlastníkem předmětných věcí, resp. že žalovaný prokázal nesprávnost a nepravdivost žalobcem předložených listin. Listiny předložené žalobcem jsou v přímém rozporu s listinami zajištěnými správcem daně při zajištění zboží. Je nutno uvést, že listiny předložené žalobcem a taktéž jednání žalobce postrádá určitou vnitřní logiku. Na jedné straně žalobce uvádí, že se stal vlastníkem předmětných věcí až ve chvíli, kdy zaplatil kupní cenu za objednané zboží, což se stalo až ve chvíli, kdy zboží již bylo zajištěno správcem daně. I pokud odhlédneme od skutečnosti, že žalobce zcela zjevně zaplatil kupní cenu až po době její splatnosti, nelze si na straně druhé nevšimnout, že žalobce kupní cenu zaplatil až ve chvíli, když mu již musel být znám fakt, že předmětné zboží bylo správcem daně zajištěno. Přitom argument žalobce, že

nechtěl poškodit obchodní vztahy se svým dodavatelem, zjevně nemůže obstát. Bylo povinností dodavatele předmětné zboží žalobci dodat, přičemž fakt, že toto zboží bylo správcem daně zabaveno, spíše svědčí o tom, že by mohla být poškozena pověst žalobcova dodavatele, který nedostal své povinnosti zboží doručit. Lze mít za to, že žalobce mohla v očích jeho dodavatele poškodit spíše skutečnost, že nezaplatil včas kupní cenu, než to, že by žalobce uplatňoval svá práva.

V úvahu je také třeba vzít i situaci ohledně dopravy předmětného zboží. Pokud by toto zboží bylo skutečně přepravováno od žalobcova dodavatele k žalobci, není zřejmé, proč měl řidič přepravní společnosti kompletně odlišné dokumenty a informace. Přitom to byl právě řidič přepravní společnosti, kdo měl zboží dodat jeho příjemci. Žalobce odmítá jakoukoli spojitost s danou přepravní společností. Doprava tak musela být zajišťována dodavatelem žalobce. Tato skutečnost však pouze jenom umocňuje výše popsany závěr, že by neklesla důvěryhodnost žalobce v očích jeho potencionálních obchodních partnerů v Číně, pokud by odmítl zaplatit kupní cenu za zboží s tím, že jeho dodavatel nesplnil svou povinnost mu zboží dodat. Žalobce neměl reálný důvod platit kupní cenu (a tak se podle svých slov stát vlastníkem zboží) až poté, kdy se dozvěděl o skutečnosti, že správce daně předmětné zboží zajistil, tedy poté, co již bylo zjevné, že dodavatel žalobce svoji povinnost dodat zboží nesplní.

Lze tak shrnout, že v projednávaném případě jsou součástí spisu listiny, které připouští existenci pouze dvou možných scénářů – zaprvé, že vlastníkem zboží je dlužník, a zadruhé, že vlastníkem zboží je žalobce. Přičemž první skupina důkazů byla zajištěna při přepravě zboží, tedy tyto listiny nemohly být dodatečně jakkoli pozměněny. Druhá skupina listin byla předložena ex post. Zároveň tato druhá skupina předložených listin je v určitém výše popsáném vnitřním rozporu. Pokud by byly pravdivé, žalobce se choval zcela nelogicky a v rozporu se svými ekonomickými zájmy. Lze přitom předpokládat, že jako osoba samostatně výdělečně činná má zájem především na ekonomické výhodnosti prováděných transakcí.

S ohledem na shora uvedené je pak podle městského soudu na místě závěr, že správce daně vyvrátil pravdivost listin předložených žalobcem, čímž důkazní břemeno spočinulo a zůstalo na žalobci. Aby návrh podle ust. § 179 daňového řádu mohl být úspěšný, žalobce byl povinen nést a unést toto břemeno ohledně tvrzení, že je vlastníkem předmětných věcí, což se nestalo. Žalovaný (správní orgán prvního stupně) se nedopustil pochybení při hodnocení důkazů a jím zjištěný a učiněný závěr v napadeném rozhodnutí má i oporu ve správním spise. Městský soud se tak ztotožňuje se závěrem, který učinil žalovaný a který i vyjádřil ve svém stanovisku k žalobě, že nikoli správní orgány, nýbrž žalobce měl k prokázání svých tvrzení předložit takové listiny či důkazy, které by byly s to zpochybnit listiny zajištěné u řidiče přepravní společnosti a které by mu umožnily tzv. unést jeho důkazní břemeno.

Ani druhá žalobní námitka tedy není ve svém celku důvodná.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a odpovídá skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný, naopak v řízení měl úspěch žalovaný, avšak v řízení nevynaložil hodnotitelné procesní náklady.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu